

De opvolger

Van Fiona Cummins verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De verzamelaar

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Fiona Cummins

De opvolger

Vertaald door
Saskia Peterzon-Kotte

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3300 2

© 2018 Fiona Cummins

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Saskia Peterzon-Kotte

Oorspronkelijke titel *The Collector*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan

Omslagontwerp © Neil Lang, Pan Macmillan Art

Department / Wil Immink Design

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Simon Burke

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Ter nagedachtenis aan Cherry Anthony,
eerste lezeres en vriendin

‘Zo zult gij geven ziel voor ziel, oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet, brand voor brand, wond voor wond, buil voor buil.’

Exodus 21:23-25

‘De Zoon kan niets van Zichzelf doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen: want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks.’

Johannes 5:19

ZONDAG

Sunday Mirror

24 februari 2013

De ouders van de vermiste Clara Foyle herdenken vandaag de ontvoering van hun vijfjarige dochter, nu honderd dagen geleden.

Miles en Amy Foyle houden samen met vrienden en familie op Blackheath Common een wake, waarbij kaarsen zullen worden aangestoken en ballonnen zullen worden opgelaten.

Clara, die gespleten handen heeft, verdween vorig jaar november op weg van school naar huis. De hoofdverdachte in de verdwijningszaak, Brian Howley, 'de slager van Bromley', is voortvluchtig nadat hij aan de politiebewaking is ontsnapt.

Volgens getuigen, onder wie Etta Fitzroy, de agente van de Metropolitan Police die korte tijd gevangen werd gehouden door de moordenaar, was Howley een verzamelaar van menselijke skeletten met misvormingen.

Hij had de botten ondergebracht in een persoonlijk museum in het huis van zijn vader, wijlen Marshall Howley. De macabere verzameling schijnt generaties terug te gaan, dankzij de connectie van de familie met het Hunterian Museum, waar de voormalig ziekenhuismedewerker door geobserveerd was.

De zesjarige Jakey Frith, die lijdt aan de slopende botafwijking Stone Man Syndrome, werd uit het huis van Howley senior gered vlak voordat dat door een brand werd verwoest.

Uitgebreid DNA-onderzoek op menselijke resten die in de as werden gevonden, heeft uitgewezen dat een van de slachtoffers de tiener Grace Rodriguez was, het zogenaamde 'Meisje in het Bos'. Rechercheurs konden haar verdwijning in verband brengen met Howley nadat bekend werd dat ze

leed aan een botaandoening die bekendstaat onder de naam 'halsribsyndroom'.

Tot dusver hebben ze nog geen enkel spoor van Clara Foyle kunnen vinden.

I

22.17 uur

Saul Anguish telde de seconden tussen de grillige bliksemschichten en de grommende donder die de hemel openscheurde.

Hij wachtte op de regen. Bad erom. Want de regen bracht bijna altijd zijn moeder thuis. En als ze niet thuiskwam, was ze dood. Niet onmiskenbaar dood. Maar mogelijk. Misschien. Saul was een aanzienlijk deel van zijn leven bezig zich voor te bereiden op deze Ingrijpende Levensgebeurtenis, de meelevende toon van een onbekende in uniform die hem zou vertellen dat het lichaam van Gloria Anguish was gevonden in een steegje of een verlaten hoek van het park.

Dikke druppels maakten peperkorreldeukjes in het zand. Hij keek toe hoe de fijne korreltjes veranderden in vochtige kruimels, die zich verspreidden totdat de ratjetoe van kapotte stenen, schelpen en glas die door de talloze decennia heen glad waren gewreven, een viezige, onbeduidende tint bruin aannam.

Terwijl hij als een wachter bij het raam stond, kroop de nacht achter hem omhoog en raakte de hoeken van de kamer met duisternis en schaduw. Raakte zijn hart.

Saul, geen jongen meer maar ook nog geen man, had een hekel aan dit eindeloze wachten op zijn moeder. Want in de gaten in de tijd tussen tobben en hopen en willen, glipten de Andere Gedachten binnen.

De Andere Gedachten kriebelden en kronkelden, en hoe hard hij ook zijn best deed om niet te krabben, hij kon ze onmogelijk weerstaan.

Saul stak zijn hand in de zak van zijn spijkerbroek en pakte de versleten, in elkaar gedraaide pijpenrager met wol die zijn moeder en hij ja-

ren geleden hadden gemaakt. De remedial teacher van de school had mevrouw Anguish bij de schoolpoort apart genomen en uiterst voorzichtig geopperd dat zij en haar negenjarige zoon misschien baat zouden hebben bij een reeks workshops die bij Leigh Park Juniors werd gegeven: 'Pret met je kinderen'.

In die eerste sessie had Sauls moeder de pijpenrager tot een gezichtje met armen en benen gedraaid, en met bloeddoorlopen ogen naar haar zoon geglimlacht. Het was zijn taak geweest om de zwarte draadjes erop te lijmen bij wijze van haren, en om een scheve lach op een bleek stukje vilt te tekenen.

Een zorgenpoppetje. Waar hij zijn geheimen mee kon delen. Zijn angsten.

De veeg inkt op het gezichtje was nu weggeveven en de pluizige pijpenrager was hier en daar kaal geworden, waardoor het ijzerdraadje eronder zichtbaar was. Door dat glimpje zilver vroeg Saul zich af hoe het zou voelen om met zijn vingertoppen aan schrikdraad te voelen. Om zijn zolen tegen de elektriciteitskabels te drukken die over het treinstation onder aan de heuvel bij de boten liepen. Om zijn moeders gezicht in het zand te duwen tot ze tegenspartelde en niet meer bewoog. Dat bracht de angst om haar veiligheid altijd bij hem teweeg. Hij werd er boos en verward door en wist niet meer wat hij moest voelen.

De riviermond lag breed voor hem; modder en de getijden troffen elkaar als oude vijanden. De nacht was gekomen, en door het ondoordringbare gordijn daarvan zocht hij naar Gloria Anguish, verscheurd tussen de wens dat zijn moeder thuiskwam en de vrijheid om nooit meer bij dat raam naar haar te hoeven uitkijken.

Een beweging beroerde de horizon. De fluistering van iets. Saul tuurde door de regenachtige duisternis en probeerde de vorm van de nacht te doorgronden. Hij voelde aan het zorgenpoppetje. Zelfs nu hij zestien was, stopte hij het nog steeds onder zijn kussen als hij ging slapen, al vertelde hij dat nooit aan zijn moeder.

En toen, net op het moment dat hij zich afvroeg of hij niet naar buiten moest gaan om haar te zoeken, was ze daar, waggelend over het brede strand voor hun huurflat, met openwaaiende jas, in het schijnsel van de maan toen de wolken even uiteenweken.

Hij hoefde haar ademwalm niet te ruiken om te weten dat ze dronken was.

Gloria Anguish draaide zich onbeholpen om, wierp een blik op de waterlijn, in de richting van de lichtjes van de raffinaderij in de verte, en begon met onvaste passen te rennen. Saul stelde zich het zweetlaagje op haar voorhoofd voor, en haar met dubbele tong gebrabbelde verontschuldiging als hij de deur opendeed om haar binnen te laten voor een avondmaal van gestolde witte bonen in tomatensaus en koude aangebrande toast.

Een paar meter voor de onderste tree van de betonnen trap die vanaf het strand omhoog liep over de grasheuvel naar hun flat, hield Gloria heel even op met rennen. Haar schoen was achter een steen blijven haken en die hapering in haar beweging bracht haar uit haar evenwicht, waardoor ze languit op de zandstrook terecht kwam. Saul wachtte tot ze op haar knieën zou kruipen, zich op zou duwen en wankel naar huis zou strompelen, zoals ze al ontelbare keren eerder had gedaan.

Maar zijn moeder bleef stilliggen, met iets openhangende kaak, haar zwarte haar uitwaaiërend als zeewier.

Als draadjes wol.

Het hoge water, bijna thuis, kabbelde als een iets te amicale vriend over de zoom van haar jas. In de tijd die Saul nodig had om zijn veters te strikken, de trap van hun flat af te rennen, de straat over te steken en langs de bankjes met hun herdenkingsplaten en verwelkende rozen de steile trap naar het strand af te dalen, zouden zijn moeders longen zich al kunnen vullen met zeewater.

Of misschien, als hij heel goed zijn best deed, kon hij haar net bereiken op het moment dat de bittere vloeistof haar mond binnen sijpelde.

Maar Saul merkte dat zijn voeten vastzaten aan de vlekkerige vloerbedekking, en dat zijn ogen weliswaar op de omtrekken van zijn moeder gericht waren, maar hij zich niet kon bewegen.

De wijzers van zijn horloge klikten verder en elk beweginkje was weer een verspilde kans. Hij vroeg zich af of ze haar ogen open of dicht had.

Het viel niet mee om de herinnering te achterhalen, want het verleden zat in zijn geheugen gepropt als verfrommelde plastic boodschap-pentasjes, maar zoals ze daar in het zand lag, deed ze hem érgens aan

denken, al leek het net of dat nu half begraven was, net als de condooms die Posh Dan vorige week onder de pier had verstoppt na zijn werk op de kermis.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en zocht tussen zijn andere herinneringen naar dat ene moment tussen de duizenden en nog eens duizenden andere.

Toen vond hij het. De dag waarop hij examen had gedaan voor de selectieklas. Een maand voor zijn elfde verjaardag.

‘Het is belangrijk,’ had zijn moeder tegen hem gezegd. ‘Verpruts het niet.’ Ze had in haar tas gerommeld en met haar duim over zijn wang gestreken. ‘Ik zie je na afloop. Ik heb genoeg geld om een ijsje te kopen.’

En hij had naar zijn moeder geluisterd, echt waar. Hij had zich snel maar vlijtig door de papieren heen gewerkt. Hij had alle vragen beantwoord en dacht zelfs dat hij sommige goed had, want hij had aan het eind wat tijd over gehad om zijn uitwerkingen te controleren.

Met een glimlach van oor tot oor had hij de groep ouders afgespeurd die voor de school stond te wachten, en hij kon al proeven hoe de smaak van munt en chocola verrukkelijk koud op zijn tong smolt, maar Gloria Anguish was in geen velden of wegen te bekennen.

Hij had nog tegen het hek geleund gestaan toen alle andere kinderen er allang vandoor waren gegaan om pizza te gaan eten of naar de bioscoop te gaan, en de surveillant naar buiten was gekomen met haar jas en haar tas in de hand.

Uiteindelijk had Saul het opgegeven en was aan de lange weg naar huis begonnen.

Ze lag op bed toen hij zichzelf binnenliet, een jongen van nog geen elf die zijn moeder nodig had. Op haar buik, haar hoofd opzij gedraaid, haar haar een zwarte waaier. Haar ogen waren open en er lag een lege wodkafles op de grond. Er hing een geur van wanhoop en najaarshitte.

‘Mam,’ zei hij. ‘Mama.’ Hij schudde aan haar schouder en klopte op haar rug, maar Gloria gaf geen antwoord. Ze was ergens anders en zelfs de stem van haar zoon was niet voldoende om haar terug te halen.

Saul had dit eerder gezien. Niet vaak, maar vaak genoeg. Hij veegde het braaksel van haar kin met een stukje nat wc-papier en ging op de rand van haar bed zitten tot zijn honger hem te veel werd en hij zelf

maar een boterham met jam ging maken. Die nam hij mee naar haar kamer en hij bleef bij zijn moeder tot haar ogen dichtvielen en de dag overging in de nacht, en weer in de dag.

Saul zat met zijn kin op de borst te knikkebollen toen zijn moeder eindelijk rechtop ging zitten, met de afdruk van de verkreukelde lakens op haar wang in het kille, meedogenloze vroege ochtendlicht. Ze keek naar haar slapende zoon, nog met zijn kleren aan en met een aardbeirode veeg op zijn wang, en voelde een steek van schuldgevoel in haar borst. Schuldgevoel en schaamte.

Ze had hem zachtjes op zijn schouder getikt en de jongen had zijn ogen opengedaan alsof hij helemaal niet had geslapen, maar gewoon wat had zitten rusten tot ze wakker werd.

‘Ijsje?’ Ze schonk hem een flauwe glimlach.

Maar Saul was niet meer in de stemming.

Vijf jaar later kon hij de gedachte aan een ijsje nog steeds niet verdragen, zelfs niet toen Cassidy Cranston van de meisjesschool tijdens een uitstapje naar West End in het laatste trimester suggestief aan haar ijsje had gelikt terwijl ze naar hem keek. Voor hem zou het altijd de smaak van teleurstelling houden.

Saul richtte zijn aandacht weer op het strand. Zijn moeder lag er nog steeds, de golven hadden haar bijna bereikt. Haar been trilde, een heftige beweging, en daardoor leek er iets in hem los te komen. Hij stooft de kamer uit, opeens getroffen door de gedachte dat hij te laat zou zijn.

Buiten dreef de toenemende wind de golven tot waanzin. De brievenbus klepperde. Hij was halverwege de trap naar beneden, het klif af, voor hij zich realiseerde dat hij haar naam riep, dat hij nu al de gal van verraad in zijn mond proefde.

Ik kom eraan, mam. Hou vol.

Het regende nu harder en de regen vormde een laagje op de betonnen treden en maakte de gloed van de straatlantaarns nevelig. Saul verloor een paar keer zijn grip en pakte de leuning om te voorkomen dat hij zou vallen. Zijn ogen volgden het tij, dat nu te dichtbij kwam. Hij zocht naar die eerste glimp van zijn moeder terwijl hij naar het strand rende en de top van kiezels en zand bereikte, opeens doodsbang dat hij zou zien dat de vormeloze massa van haar lichaam de zee in werd gesleurd.

Zijn ogen speurden het strookje strand af waar ze had gelegen. De golven eisten het op en schreden voort. Algauw zou er niets meer over zijn dan de inktzwarte deining van het hoogtij. Saul slikte, maar zijn mond was droog. Hij staaarde in het water, op zoek naar Gloria. Haar zwarte haar. Een witte gyp. Maar ze was gewoon verdwenen.

Er sijpelde water zijn eigen schoenen in en hij liep struikelend achteruit en hees zich op de betonnen muur die langs het strand stond. Hij moest de politie bellen. Of de kustwacht. Hij moest iets doen. Maar Saul wist niet wat. Hoe kon hij tegen een politieagent zeggen dat hij zo lang had gewacht om zijn moeder te helpen dat de vloed haar had gegrepen? Ze zouden hem misschien wel arresteren. Stel dat hij naar de gevangenis moest? Dan zou Cassidy Cranston geen belangstelling meer voor hem hebben.

Saul zette zijn handen op de muur om zich staande te houden en keek over de monding van de Theems naar de rij oranje feestlichtjes aan de horizon. Hij was misselijk en blies zijn adem hard uit in de ijskoude lucht. Zijn hart tolde in zijn borst. Onzeker over wat hij nu moest doen, liep hij naar de steile trap, naar de veiligheid van de flat. Zou die nog als thuis voelen zonder zijn moeder?

Maar terwijl Saul zich met hangende schouders afwendde van het strand, klonk er op de stoep een mannenvloek, die op de wind in zijn richting dreef.

Saul keek naar het smeedijzeren bushokje een paar honderd meter verderop in de straat, bij een groot grasveld dat geliefd was bij hondenuitlaters en jongeren op scooters.

Een man met donker haar waarvan de uiteinden krulden en een smal, hard gezicht boog zich over een berg kleren. Een berg kleren die vastzat aan een paar benen met witte gypen.

Saul rende ernaartoe.

Hoewel de man voorovergebogen op zijn knieën zat, zag Saul wel dat hij heel lang was. Hij kwam hem vaag bekend voor. En hij duwde zijn handen in het kuiltje van Gloria's borst.

Duw. Duw. Duw. Duw.

De man pauzeerde even, drukte zijn mond op die van Gloria en blies vier keer kort.

Duw. Duw. Duw. Duw.

Saul keek toe hoe de man zijn moeder weer tot leven probeerde te wekken. Zijn handen waren helemaal verkromd, net als die van Sauls overleden opa, wiens artritis hem zijn klokkenmakerij en zijn waardigheid had ontnomen.

De man keek Saul niet aan. 'Sta daar niet te staan. Trek je jas uit.'
Dus. Duw. Duw. Duw. 'Ze heeft het ijskoud.'

Saul legde zijn jas over zijn moeder heen en probeerde de aanraking van de regen op zijn blote onderarmen te negeren. Haar ogen waren nog steeds gesloten. Saul voelde zichzelf wegglijden, afstand nemen. Hij kon niet als schuldige partij toekijken hoe zijn moeder stierf.

En toen hoestte ze.

Saul slaakte een zucht en hield zijn adem in, zijn lichaam roerloos. Afwachtend. Om te kijken wat zijn moeder nu zou doen.

Ze hoestte weer. Haar oogleden trilden. Ze draaide zich op haar zij, deed haar mond open en liet een stroompje waterige rode vloeistof lopen.

Sauls afschuw stond blijkbaar op zijn gezicht te lezen. De donkere ogen van de man volgden zijn blik. 'Het is niet wat je denkt,' zei hij, terwijl hij opstond en zijn handen afveegde aan zijn spijkerbroek. 'Het is maar rode wijn met zeewater.'

Saul boog zich naar zijn moeder toe, die zwakjes hoestte en huiverde. Hij sloeg zijn arm om haar heen en hees haar overeind.

Terwijl ze Gloria Anguish zo'n beetje de trap naar de flat op sleepten, spraken Saul en de man niet. Saul had geen idee wat hij moest zeggen. Hij hield er niet van om met volwassenen te praten. Hij vertrouwde ze niet. Maar deze man was niet zoals de meeste volwassenen. Hij vulde Sauls oren niet met betekenisloze woorden om maar een gesprek aan te knopen. Hij vond stilte wel best.

De man wachtte tot Saul de voordeur van het flatgebouw had opengemaakt voordat hij weer iets zei.

'Je moet haar naar het ziekenhuis brengen.'

Saul haalde zijn schouders op. 'Misschien.'

Er ontglipte zijn moeder een kreun. 'Nee...' Ze schudde haar hoofd, ook al hield ze haar ogen dicht.

'Oké, mam. Maak je geen zorgen.'

'Leg haar dan in bed. Zorg dat ze warm wordt.'

‘Bedankt,’ mompelde Saul, hoewel hij bij de aanblik van de doorweekte hoop die zijn moeder was, niet wist of hij dankbaar of teleurgesteld moest zijn.

‘Is je vader thuis?’

‘Nee.’

‘Hoe laat komt hij terug?’

Saul beet op een nagel. ‘Hij woont hier niet, hoor.’

De man beet hard op zijn lip en likte een piepklein druppeltje bloed weg. Daarbij deed hij heel even zijn ogen dicht, en Saul werd door-drongen van een kilheid die hem eraan herinnerde dat het regende en hij zijn jas niet aanhad. De donkere ogen van de man pinden Saul vast op zijn plek. Zijn kritische blik gaf Saul een onbehaaglijk gevoel, waardoor hij in de lach schoot. Saul kwam altijd in de problemen omdat hij op ongepaste momenten moest lachen. Zijn schooldirecteur, meneer Darenth, zei dat hij moeite had met autoriteit. De man zag Sauls zenuwen ten onrechte aan voor vrolijkheid en ontblootte zijn tanden in een flauwe grijns. Toen zijn gebarsten lippen uiteenweken, zag Saul dat het speldenprikje weer begon te bloeden.

‘Stop haar in bed voor ze doodvriest.’ Hij keek naar Gloria. ‘En houd haar in de gaten. Let op ademhalingsmoeilijkheden, dat soort dingen.’

Abrupt draaide de man zich om en vertrok, hinkte naar de overkant en ging daar een trappetje af waarvan Saul wist dat het leidde naar de Oude Stad en een rij door de wind geteisterde, vervallen vissershuisjes. Die werden verhuurd, had Sauls moeder hem verteld. Gauw verdiend geld. Ze had het snerend gezegd, maar Saul wist dat ze er alles voor over zou hebben om zelf iets meer te verdienen dan een schaars belegde bo-terham.

Op haar kleren zat aangekoekt nat zand, dat tegen zijn vingers schuurde toen hij haar de smalle trap op hielp. Het was ijskoud in de flat, de verwarming was afgesloten. In de badkamer kleepte hij haar uit, waarbij hij zijn blik afwendde van haar uitstekende ribbenkast en haar kleine borsten. De douche was kapot, dus liet hij haar in het bad staan terwijl hij water kookte, en hij gaf haar een natte spons om het zeewier en het zand van haar lichaam te wassen. Er ontstond al een grote buil op haar voorhoofd.

Toen ze klaar was, gaf hij haar een van de oude T-shirts die ze graag